

ȘPOVEDANIA UNEI ACTRIȚE

Vara e anotimpul când se pleacă la mare, la munte, se organizează turnee, e anotimpul când se coc grânele și unii actori trec de la un teatru la altul. Așadar, în toată verii, am întâlnit-o pe actrița X pregătindu-și bagajele. E o actriță talentată. Multilaterală. Are un singur cusur: îi place să călătorească.

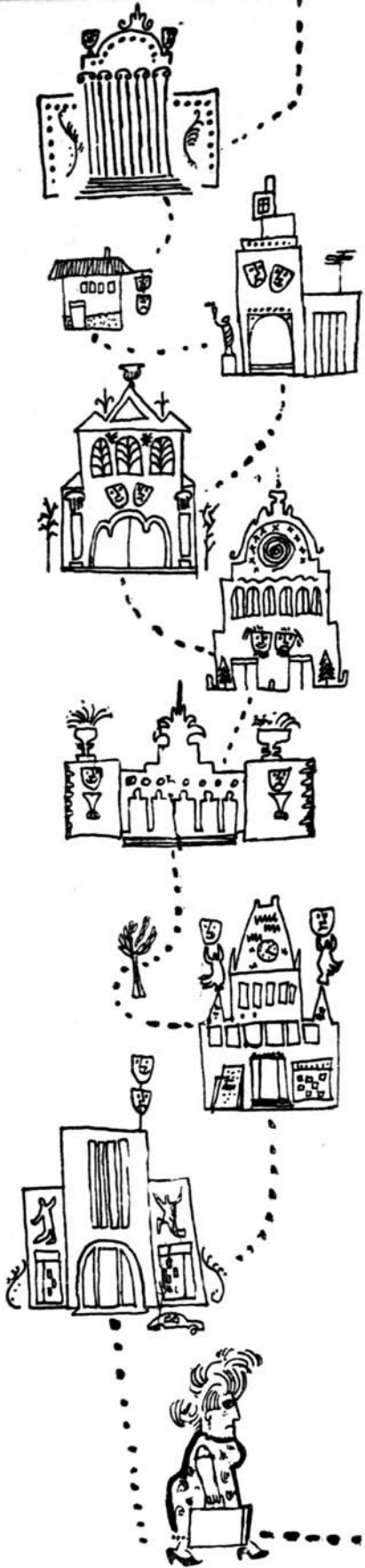
— Știi — îmi spune — trec la Brăila. Nu mai pot să stau la Constanța, mă ratez dacă rămân acolo.

— Nu te înțeleg. Văd că ți se dau roluri importante, joci, ai succes...

— Fleacuri, pur și simplu fleacuri! Nu există în teatrul ăsta un regizor care să mă înțeleagă, să-și dea seama ce posibilități am, să pună niște spectacole pentru mine.

— Atunci de ce te-ai mutat la Constanța? Că parcă jucai înainte la Petroșeni.

— Păi dacă m-au rugat! Vai, ce mult m-au rugat! A insistat și sfatul. Ce era să fac? Mi-au dat apartament în centru.



- Aha, la Petroșeni n-aveai casă ?
- Ba da, și încă ce casă ! O frumusețe. S-au purtat frumos, n-am ce zice, dar era și normal, nu ? O actriță ca mine nu găsești pe toate drumurile. Ce ziceam ? A ! Ei bine, nu mai era trai acolo. Inchipuie-ți, Ioneasca umplea tot teatrul că nu sint destul de tinără ca s-o joc pe Desdemona. Și tot ea a luat primă la fiecare trimestru.
- N-am știut că s-a jucat Othello la Petroșeni.
- Ce să se joace ? Nici gând. Îți spun numai așa, ca să-ți dai seama pînă unde poate să meargă. La Botoșani, tot așa, n-am putut să mă acomodez. Nu-i vorbă, că acolo am ajuns pe la jumătatea stagiunii, toate rolurile principale erau deja distribuite. Ce să fac, dacă mă certasem cu directorul de la Brașov ? Mai bine rămîneau de la început la Bacău.
- Și de ce n-ai rămas ?
- Trebuie să mă înțelegi. Pe atunci era un fund de țară. Cine putea să prevadă c-are să se dezvolte așa regiunea asta în numai cîțiva ani ?
- Pentru ce te-ai dus, totuși, acolo ?
- Ca să scap de Ploiești. Nu știi ce tararam a fost, acum e chestie veche, n-are rost să ți-o mai înșir. Și cînd te gîndești că mi-au promis marea cu sarea ca să vin de la Iași. De fapt, la Iași n-aveam ce căuta, acolo era Elena Cioleanu, de zece-cincisprezece ani în teatru, era normal s-o faci pe ea emerită înaintea mea.
- Ei, vezi ! Dacă te fixai într-un teatru aveai și tu acum zece-cincisprezece ani vechime, te făcea poate și emerită...
- Așa n-am eu noroc în viață. Acum, însă, s-a terminat. Mă stabilesc o dată pentru totdeauna.
- La Brăila ?
- Nu, dragă, asta e doar așa, o soluție provizorie. La anul mă transfer la Timișoara.
- Și acolo, cum spunea, te stabilești o dată pentru totdeauna ?
- Absolut precis. Numai dacă nu se eliberează în doi-trei ani un post la Craiova. Aud că e vorba s-o pensioneze pe una. Și ăsta a fost visul meu cel vechi : să joc la Craiova. Ce vrei, e Teatru Național, cu tradiție... Dar ce te uiți așa ? O faceți toți pe moralistii ! Parcă numai eu alerg din teatru în teatru ? Pînă și mulți dintre ăștia tinerii, chiar ieșiți de pe băncile școlii...
- Știu, sînt și tineri. Asta e cel mai regretabil. Ascultă, dacă ar fi după mine, te-aș face profesoară la Institut. Să-ți povestești viața în fața fiecărei promoții. Numai atît.
- Mai și rizi. Să-ți fie rușine !
- Și mi-a întors spatele, revoltată.

Arlechin